

N:o 4.

Ank. till Riksd. Kausli den 10 Febr. 1876, kl. 1 e. m.

*Utlåtande, i anledning af framställning om förändrad lydelse af
13 § i 2 Kap. Strafflagen.*

Denna framställning är gjord af Riksdagens Justitie-ombudsman i hans till Riksdagen afgifna embetsberättelse. Nämnda lagrum, hvarigenom rättigheten att om böters förvandling till motsvarande kroppsstraff förordna är Konungens Befallningshafvande allena förbehållen, hade, såsom erfarenheten visat, medfört olägenhet i afseende på verkställigheten af sådant straff å kronohäkten. Om nemligen i en sådan trakt eller stad, der dylikt häkte funnes, någon uppenbarligen medellös person dömdes till böter och förklarade sig med utslaget nöjd, kunde han likväl icke insättas till det böterna motsvarande kroppsstraff förr, än Konungens Befallningshafvandes förvandlingsbeslut hunnit utverkas, hvartill erfordrades utslagets insändande till Konungens Befallningshafvande, åtföljdt af bevis öfver den bötfäldes bristande tillgång till böterna. Då dessa medellöse bötfälde, innan Konungens Befallningshafvandes beslut om bötesförvandlingen ankommit, icke lagligen kunde i häkte inmanas eller, såsom dömde till endast böter, der kvarhållas, inträffade som oftast att de, som vanligen saknade stadigt hemvist, afveke från orten och sedermera måste efterspanas och efterlysas samt, derest de, hvilket sällan vore fallet, anträffades, forslas möjligen lång väg, för att till straffet befordras, allt med kostnad för statsverket. För afhjelpande af denna olägenhet, har Justitie-ombudsmannen föreslagit, att tillsyningsman vid kronohäkte måtte medgifvas befogenhet att, när utslag, hvarigenom böter blifvit ådömda, för verkställighet af motsvarande kroppsstraff ankommer till kronohäkte, om förvandlingen förordna.

Utskottet, som det tillhör att meddela yttrande i anledning af denna framställning, anser den af Justitie-ombudsmannen sålunda påpekade olägenhet lämpligast kunna på sätt denne föreslagit undanrödjas. Den enda invändning, som dervid kunde göras, vore i fråga om bristande förmåga hos tillsyningsmännen att fullgöra det ifrågakända uppdraget, men en sådan invändning torde finnas föga grundad. Tillsyningsmännen, hvilka enligt regeln ega att, under Konungens Befallningshafvandes lydning, i afseende å kronohäkte utöfva den befattning, som vid länsfängelse i stad, der Konungens Befallningshafvande har sitt säte, utöfvas omedelbart af Konungens Befallningshafvande, hafva nemligen genom Kongl. kungörelsen den 3 Oktober 1873 redan fått sig ålagdt att, i fråga om utslag, som omedelbart för verkställighet till kronohäkte ankomma och röra fångar, hvilka der förvaras, ehvad straffet skall derstädes eller i allmänt straffängelse verkställas, i utslaget utsätta dagen såväl för straffets början som för dess slut; och då, såvidt känt är, någon olägenhet af detta stadgande hittills icke försports, samt den tillämpning af Kongl. förordningarne den 21 December 1857 och den 30 Maj 1873, som därför erfordras, är vida mera invecklad och svår att fullgöra, än en enkel förvandling af böter efter den rediga tariff, som i 2 Kap. 10 § Strafflagen återfinnes, så torde något tvifvelsmål derom, att tillsyningsmännen hafva erforderliga insigter för verkställandet af en sådan förvandling, icke skäligen böra ega rum.

Utskottet får alltså, med fästadt afseende jemväl derå, att förvandlingsåtgärderna, genom fånglistornas granskning, äro underkastade snar och mångsidig kontroll, vördsamt tillstyrka,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 13 § i 2 Kap. Strafflagen skall erhålla följande förändrade lydelse:

“Om förvandling af böter efter 10, 11 eller 12 § förordne Konungens Befallningshafvande. Erfordras sådan förvandling för verkställighet af utslag, som till kronohäkte ankommit, ege tillsyningsmannen vid det häkte att derom förordna.”

Stockholm den 10 Februari 1876.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.